

lení stanov proto zrušen dle § 7 zák. o ss, poněvadž výrok ten opírá se také o důvod jiný (různé cíle spolku), který nebyl shledán nezákonným, nýbrž pouze vadným, a proto bylo výrok nař. rozhodnutí ohledně neschválení stanov zrušiti dle § 6.

II. Výrok o rozpuštění spolku opírá žal. úřad o nařízení z 29. dubna 1873 č. 1394 pres. a z 2. května 1875 č. 1508 býv. uh. min. vnitra a o to, že výrok o rozpuštění spolku je nutným důsledkem neschválení stanov, poněvadž spolek nemající schválených stanov nemá nároků na existenci.

Stížnost popírajíc, že by činnost spolku byla proti zájmům státu, nebo se přičila platnému řádu, vidí vadu řízení v tom, že v tom směru úřad za účasti strany nevedl žádného šetření a že, měl-li již žal. úřad za to, že změněné stanovy neodpovídají platným zákonům, měl spolek vyzvati k jich změně, ale neměl spolek po řadu let existující rozpouštět.

V tomto směru vycházel nss z těchto úvah:

Podle odst. 2 § 113 ústavní listiny může býti spolek rozpuštěn jen, když jeho činností byl porušen trestní zákon neb veřejný pokoj a řád.

Pokud tedy žal. úřad rozpuštění spolku vyslovil proto, že spolek nemá nyní schválených stanov, tedy jako důsledek výroku prvního, tu tento důvod nelze pokládati za zákonný — nehledě ani k tomu, že výrok o neschválení stanov byl právě tímto náležen nss-u zrušen pro vady řízení. Neboť ze znění cit. ustanovení ústavní listiny jde zřejmě na jevo, že nemůže býti důvodem k rozpuštění spolku sama o sobě okolnost, že stanovy spolku po právu již existujícího při revisi stanov úředně provedené nebyly schváleny.

Žal. úřad však, jak vychází z důvodnění celého nař. rozhodnutí, vychází zřejmě z toho, že činnost stěžujícího si spolku směřovala proti zájmům státu a tedy směřovala k porušování trestního zákona i veřejného pokoje a řádu. Tento důvod ovšem byl by ve shodě se zákonem. V čem však žal. úřad tuto protistátní činnost spolku spatřuje, o tom v nař. rozhodnutí není zmínky, čímž ovšem zase je stížena obrana stěžujícího si spolku, který ve stížnosti správnost názoru žal. úřadu prostě popřel, a znemožněno i přezkoumání zákonnosti nař. rozhodnutí nss-em, pročez je výrok žal. úřadu podstatně vadným.

Podstatně vadným je i proto, že neuvádí, jaké spolky stěžující si spolek zakládal, aniž předložil stanovy jich ke schválení, a není vada ta odstraněna tím, že žal. úřad teprve v odvodním spise spolky ty uvedl, když stížnost k tomuto důvodu také omezila se jen na popření tohoto fakta.

Proto muselo nař. rozhodnutí i pokud jde o výrok, jímž stěžující si spolek byl rozpuštěn, býti zrušeno dle § 6 o ss.

Č. 2373.

Samospráva obecní. — Veřejní zaměstnanci. — Legionáři: * Místa obecních strážníků bezpečnosti náležejí do oboru míst podle § 4 lit. a) zákona č. 462/19 legionářům vyhrazených.

(Nález ze dne 19. května 1923 č. 2898).

Věc: Frant. B. v Č. T. proti ministerstvu vnitra o obsazení místa městského policejního strážníka.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-I byl usnesením ob. zast. v Č. T. ze 4. října 1922 ustanoven městským strážníkem, ač se o toto místo na základě konkursu ucházeli též dva legionáři. Ke stížnosti jednoho z nich prohlásilo min. vnitra nař. opatřením toto obsazení za neplatné a nařídilo propuštění st-le z místa toho, což stížnost nařiká pro nezákonnost, a dovozuje, že místo městského strážníka nelze pokládati dle § 4 lit. a) zákona ze 24. července 1919 č. 462 Sb. za místo vyhrazené legionářům, ani za místo, na které dle § 5, odst. 2 legionáři mají přednost, že tudíž obec byla oprávněna místo zadati volně a ministerstvo nemělo příčiny postupovati dle § 14 cit. zákona.

Žal. úřad zařaduje dle odvodního spisu městského strážníka mezi dohlázele konajícího službu dozorců, ke které není třeba zvláštní odborné kvalifikace.

Nss neshledal, že posouzení místa městského strážníka jako místa dohlázele dle § 4, odst. 1 lit. a) cit. zákona nesouhlasí se zákonem — neboť, když ustanovení to vyhrazuje legionářům všechna místa sluhů a dohlázele (dozorců) u státních úřadů, trestnic a jiných ústavů, na které stát nese celý náklad nebo část nákladu — dále taková místa ve službách zemských, okresních a obecních úřadů a fondů veřejných — tu nezbyvá pochybnosti, že tendence zákona jest, umístiti pokud možno největší počet legionářů ve službách veřejných a to ohledně odborně nekvalifikovaných legionářů v nižší státní a veřejné službě a že legionářům měla býti vyhrazena taková místa — nechť jsou pojmenována jakkoliv.

Vypsání konkursu vyžadujícího pouze povšechné vzdělání, stáří do 32 roků, fysickou způsobilost a zachovalost, svědčí tomu, že tu nešlo o místo zvláště kvalifikované, nýbrž o místo v nižší službě — nikoliv o místo úřednické, manipulační a kancelářské ani o místo úřednickým místům v § 5, odst. 2 na roveň postavené.

Když dle těchto úvah šlo o místo podle § 4 lit. a) legionářům vyhrazené a místo to přes to, že se o ně ucházeli legionáři, bylo propůjčeno nelegionáři, nelze seznati nezákonnost v tom, že min. vnitra dle § 14 zák. prohlásilo obsazení místa toho za neplatné a nařídilo, aby ten, kdo místo obdržel, byl propuštěn.

Stížnost jeví se tudíž neodůvodněnou, pročež byla zamítnuta.

Č. 2374.

Administrativní řízení (Slovensko): Podmínky obnovy v policejním řízení trestním.

(Nález ze dne 19. května 1923 č. 8418).

V ě c: Eugen Sch. v P. proti županskému úřadu župy nitranské v Nitře stran obnovy řízení v trestní věci pro přestupek předpisů v soupisové povinnosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozsudkem hl. služného byl st-I jako zákonný zástupce majitele pozemků v obci K. uznán vinným přestupku §u 9, odst. 2